

enthusiast
Children's
Books

Букваст

На
приключенията

10 истории за
лакомници

Иван Раденков
Яна Казакова

Вкусът

На

приключенията

*10 истории за
лакомници*

enthusiast
| Children's
| Books

София, 2019

Иван Рагенов

Вкусът на приключенията

10 истории за лакомници

отговорен редактор: Илияна Бенова - Бени

редактор: Александър Маринов - Санчо

коректор: Русанка Огрина

дизайн и илюстрации: Яна Казакова

предпечат: Яна Казакова

Българска. *П*ърво издание.

формат: 70x100/24

печатни коли: 7

ISBN 978-619-164-301-1

издава: **enthusiast**
Children's
Books

София, ул. „Кракра“ №20

тел. 02/ 943 87 16

email: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите от:

www.bookstore.enthusiast.bg

печат: Ню Принт Къмпани ООД

Иван Рагенов

Вкусът на приключенията

10 истории за лакомници

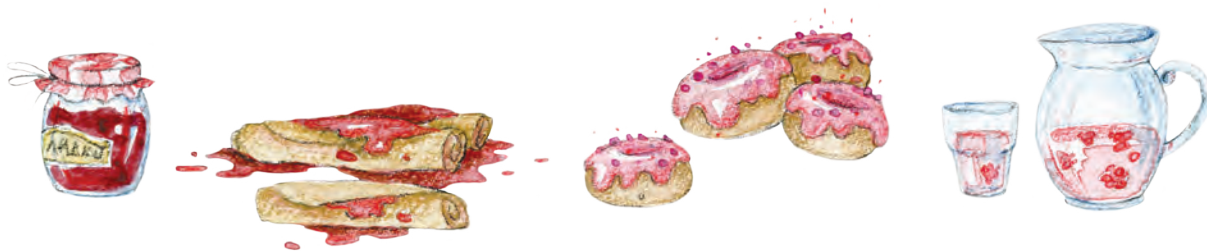

© Иван Рагенов, автор, 2019

© Яна Казакова, дизайн и илюстрации, 2019

© Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пблшинг“ ООД, 2019

ISBN 978-619-164-301-1

Палачинко и Палачинковото чудовище

Палачинко живееше в буркана с брашно. Той беше сладичък малък *бомбер*, от онези, които живеят в големите кухни с необятни шкафове, или в мазетата, при сладката и компотите. От всичко Палачинко най обичаше да яде палачинки със сирене. Сутрин, щом стопанката на къщата госпожа Мими станеше, за да приготви закуска на своите деца, той се свиваше и се зариваше надълбоко в огромния буркан, докато тя загребваше с лъжица отгоре. После тихо се измъкваше и се изтръскваше от брашното... но не много, за да не бъде забелязано хубавото му кафяво елече на белия фон.

С тази маскировка се облягаше на ръба на буркана и замечтано следеше магическите действия по превръщането на брашното, яйцата и млякото в палачинки. Палачинко беше пробвал всеки от продуктите поотделно и не беше никак впечатлен от вкуса им, да не казваме горчиво разочарован. **Е, как могава заедно създаваха *такава* съвършена закуска? Чуго!** Не ще и дума!

Децата ставаха от сън, нареждаха се около масата и започваха да лапат палачинките. Ядяха ги солени – със сирене и кашкавал. Ядяха ги и сладки – с различни сладка: от ягоди, малини, къпини, вишни и бели череши. Или с мармалад от шипки, сливи или кайсии. Понякога правеха и сладко-солени палачинки с мед и сирене, или с козе сирене и смокини.

Палачинко само гледаше, а лигите му течаха и правеха мокри топчета в брашното. Нали се сещате как брашното понякога е на **топчета?** Това е заради подобни лакомници като Палачинко.

След закуска децата отиваха на училище, а родителите – на работа. В кухнята оставаха недоядени парченца палачинки, трохички по чиниите, всякакви остатъци от закуската, които на свой ред се превръщаха в истинско пиршество за малкия бомбер.

Палачинко имаше приятели – разни други бомберчета от къщата, които се мотаеха из долапите и в килера. Дружеше и с много буби и крилати, които идваха за през лятото, но с първите дъждове си стягаха багажа и зачезваха нанякъде, без дори да кажат едно „сбогом“.

Кратки сезонни приятелства, след които горкият бомбер често се чувстваше тъжен и въздишащо-подсмърчащ.

Но ето че един ден госпожа Мими реши да спазва диета. Върху палачинките и другите тестени изделия в семейното меню бе наложена забрана. Пресуши се бурканът на бедния ни Палачинко, някога бездънният рог на изобилието сега зееше празен и тъмен като пещера.

Ехото от собствените му тревожни стъпки сякаш повтаряше:

„ Палачин-палачин- чин-чин- чинки...“

Бомберът от панера за хляб също се оплака от диетата. Нещата отиваха на зло. Палачинко беше чувал стопанинът Джо да разправя, че на село било най-хубаво. И яйцата били яйца, и млякото било с каймак! Една вечер Джо обяви, че на заранта отива на село, при родителите си. Палачинко не спа цяла нощ. Мисли, мисли, чуди се и реши:

„Ще замина!“

Сбогува се с всички. Той не беше буба някоя невъзпитана. Обеща да пише и се настани в едно от отделенията на кожената чанта на стопанина Джо, сякаш имаше билет за самолет. Помаха, разлисти списание и си сложи колана.

Рано сутринта, още преди да се е съмнало, стопанинът нарами чантата, прекрачи прага и потъна в утринната мъгла.

Пътят бе дълъг, а в чантата друсаше много. Палачинко не успя да заспи. За съжаление, отвътре не можеше да се наслаждава на гледката. Накрая обаче чантата затихна.

Бяха пристигнали. Палачинко изчака малко, но изведнъж коремчето му изкъркори: „Гла-а-а-ген съм!“.

Той надникна от чантата и жадно се огледа наоколо. Намираше се на маса, която беше отрупана с бухтички, мекици, пържени филийки **и... и... палачинки!** Жълти като маргаритки, млечни, пухкави и нежни като... като най-вкусните палачинки на света!

Яде, сякаш беше олимпийски състезател по ядене на палачинки. А когато вече нямаше никакво място в корема, когато нямаше и сила да дъвче, той потърси място за почивка. Като насън се качи на високия долап, намери буркана с брашното и без много да му мисли, се бухна в него и заспа.

Събуди се от приятно жужене. Пчеличките кацаха от цвят на цвят в градината, натежала от аромати и наситени багри, а слънцето се закачаше с миглите му през открянатия прозорец. Изобщо, цареше едно нежно безгрижие. Ето тук щеше да бъде щастлив, размечта се малкият бомбер...

Нещо обаче не беше съвсем наред. Откъм масата се дочу силно, неприлично мляскане. Там се полюшваше нещо огромно, някакво тресящо-тумбачесто... нацупено-зъбесто... мазно-лоесто...

ч у д о в и щ е !

Кое то ядеше палачинки! При това как само! Просто ги мятеше в уста и ги гълташе, без да дъвче. Трябва да знаете, че за да се нахрани, Палачинко изяждаше в най-добрия случай едно **МЪ-Ъ-Ъ**ничко парченце палачинка – толкова малки бяха той и коремчето му.

Но това... нещо посегна към последната палачинка и я излапа, докато Палачинко мигне, а сетне облиза вече празната чиния.

„**Палачинково Чудовище!** - това си *ти!*“, помисли си нашият герой и се притаи в буркана.

Скоро Палачинковото чудовище се дотъркаля до една огромна захарница на масата и се натъпка вътре. Ето, значи, къде живееше! Докато се катереше, бутна солницата и я *разсипа*. По покривката и навсякъде след себе си остави мазни следи, трохи и безпорядък.

Палачинко стоеше притихнал в буркана с брашното и мъничко се страхуваше, но повече беше възмутен от отношението на чудовището към храната. Цял ден прекара скрит, без да излиза. Още два пъти стана свидетел на грозните гуляи на Палачинковото чудовище, което нападна и бухтичките, разсипа малиновия сироп и взе да лочи направо от масата. Явно му трябваше добър урок по възпитание и **сериозна диета!** Палачинко реши да не се плаши, а да предприеме нещо.

В кухнята влезе Джо в компанията на двама усмихнати старци.

– Мамо, тате, след половин час тръгвам към града. Обещах на Мими да се прибера навреме за вечеря. Благодаря ви за зеленчуците!

Палачинко дълго мисли и изчислява. Той бе много умно бомберче и непрекъснато измисляше разни неща и изненадваше приятелите си. Ето че сега неговата изобретателност щеше да му бъде от голяма полза: *той* **ИЗМИСЛИ ПЛАН**. Щом се увери, че чудовището е дълбоко заспало, приведе замисъла си в действие.

С огромно усилие на малкото си телце захвана с ластик захарницата за дръжката на прозореца. Захарта вътре се повдигаше ритмично над корема на хъркащото чудовище. Палачинко пипаше съвсем тихо. Намери две шишчета и ги заклеци на чантата на Джо, така че отворът да зейне срещу захарницата. С два ножа направи нещо като пързалка между чантата и ръба на масата, с наклон към отвора. За всеки случай поръси в чантата и примамка: трохички от пържените филии. Тъкмо приключи и Джо влезе, за да си вземе чантата. Палачинко се спотаи зад една вазичка с цветя. Още при пристигането си беше забелязал, че при всяко отваряне на вратата става течение. Прозорецът се затръшна, ластикът се опъна мощно, освободи се внезапно и запрати захарницата право в чантата! Джо не забеляза нищо от случилото се, само се ококори при вида на двете шишчета върху чантата. Остави ги на масата и излезе с чантата под мишница барабар със захарницата и чудовището вътре.

– *Сбогом*, чудовище! – викна Палачинко, зарадван от успеха си. – Отиваш на диета при госпожа Мими! Надявам се да се научиш на обноски – тогава сигурно ще се видим отново. А аз обещавам да не ставам като теб! В крайна сметка тук е пълно с прекрасни сочни плодове и зеленчуци, които са не само свежи и вкусни, но и много полезни... Започвам да редувам палачинки с витаминки!

В ръцете си
държите вкусно-сладка книга:
като шоколад – внимавайте да не
полепне по пръстите ви;
като сладолед – четете бързо, че ще се
разтопи;
като сладкиш – ползвайте културно салфетка, но
никога не изтривайте усмивката си!
Свежарска като зелена салата от домашната
градинка, бухнала като питка, мека и пръхкава, още
топла – топла... книга, която ще ви разсмее и със
сигурност ще разбуди вълчи апетит към храната!
Изяжте я с кориците и си поискайте
допълнително!
Ето я книгата, която аз нарекох
„Вкусът на приключенията“.

Жан-Пиер – прасе готвач

www.enthusiast.bg

9 786191 643011

цена 15 лв.